

Άνοιξε η συζήτηση για την οικονομική διακυβέρνηση εξ' αιτίας της Ελλάδας

της Τσίγκου Δήμητρας

Το θέμα που πρωταγωνίαστησε την περασμένη εβδομάδα στον εγχώριο αλλά και διεθνή τύπο σε σχέση με την ευρωπαϊκή επικαιρότητα ήταν φυσικά η διάσωση της ελληνικής οικονομίας και η ενδεχόμενη στήριξή της από τους ευρωπαϊούς εταίρους.

Η ελληνική κυβέρνηση αναγκάστηκε εκ των καταστάσεων να λάβει μία σειρά «γενναίων οικονομικών μέτρων», - όπως αυτά χαρακτηρίστηκαν από τον Ζαν Κλόντ Τρισέ - προκειμένου να βελτιώσει τους αντίστοιχους οικονομικούς της δείκτες και παράλληλα να ενισχύσει την αξιοπιστία της η οποία πλήττεται συνεχώς, όχι όμως άδικα, από μπαράζ διεθνών δημοσιευμάτων. Μομφές κατά της Ελλάδας εξαπολύονται συνεχώς. Πολλοί ζητούν την αποχώρησή της από την ευρωζώνη, άλλοι πιέζουν για δανεισμό από το ΔΝΤ και φυσικά τα κερδοσκοπικά παιχνίδια καλά κρατούν.

Ευθύνεται από τη μία η Ελλάδα, η οποία αντιλήφθηκε την ΕΕ ως ένα μηχανισμό επιδοτήσεων και διασφάλισης φτηνών επιτοκίων, τα οποία δεν αξιοποιήθηκαν στην επένδυση, αντιθέτως, οδήγησαν σε έναν άκρατο καταναλωτισμό. Παράλληλα, παραποιώντας στοιχεία δημιούργησε μία ψευδή αίσθηση εύρωστης οικονομίας.

Από την άλλη όμως ευθύνεται και η ολιγωρία της ευρωπαϊκής ηγεσίας σε πολιτικό αλλά κυρίως σε οικονομικό επίπεδο, καθώς η δημοσιονομική πολιτική παραμένει αποκλειστική αρμοδιότητα των εθνικών κυβερνήσεων. Η παρούσα οικονομική κρίση αποδεικνύει δυστυχώς πως η Ευρώπη δεν έχει τα εργαλεία

εκείνα ώστε αφενός, να προφυλάξει την ίδια από την ενδεχόμενη οικονομική κακοδιαχείριση των κρατών μελών της αφετέρου, να στηρίξει τα κράτη της ευρωζώνης όταν αυτά το έχουν ανάγκη. Η νομισματική ένωση μπορεί να αποτελεί μία απτή πραγματικότητα η οποία αντικατοπτρίζεται στην ύπαρξη ενός κοινού νομίσματος, αυτό όμως δεν συνεπάγεται ότι υφίσταται και οικονομική ένωση σε ένα τουλάχιστον ικανοποιητικό βαθμό, ελλείπει συντονισμένης οικονομικής διαχείρισης.

Επαγωγικά, με την παρούσα κρίση προβάλλει η ευκαιρία η ΕΕ να συνειδητοποιήσει τα θεσμικά της κενά και να προωθήσει την ολοκλήρωση στα πλαίσια μιας ενιαίας οικονομικής διακυβέρνησης· με κεντρικό σχεδιασμό δημοσιονομικής διαχείρισης, ευρωπαϊκό νομισματικό ταμείο, κοινή φορολογική πολιτική, κεντρικό ταμείο διαχείρισης δημόσιου χρέους. Με αυτόν τον τρόπο, ίσως εξασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία και η ανάπτυξη των κρατών μελών της ευρωζώνης ξεχωριστά, και παράλληλα ως ένα ενιαίο σύνολο (συνομοσπονδία κρατών) να διαδραματίσει κυρίαρχο ρόλο στο διεθνές σύστημα.